

La Rectoria. Restaurant

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Carrer de Santa Margarida, núm. 1
Emplaçament
Alçada: Carretera de Caldes de Montbui a Sant Sebastià de Montmajor
514

Coordenades:

Latitud: 41.66434
Longitud: 2.1187
UTM Est (X): 426630
UTM Nord (Y): 4612884

Classificació

Número de fitxa 08033 - 289
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Edifici
Estil / època: Modern Medieval
Segle XIV-XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Legal
Observacions protecció: Pla d'Ordenació Urbanística Municipal
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: Ref. cad.: 014A00130
Autoria de la fitxa Laura Bosch Martínez
Data de registre de la fitxa: dc., 26/11/2008 - 01:00

Descripció

Edifici de planta irregular, que consta de planta baixa i pis, amb coberta de teula àrab. Donada la forma irregular, hi ha vàries teulades que desguasant de manera diferent; la primera d'elles (restaurant) presenta teulada a dues aigües, desguasant cap a la façana principal, orientada a migdia. A l'esquerra del restaurant hi ha una altre edifici annex, que és on aparegueren les restes penjades d'un trull, la teulada és a una sola vessant, desguasant també cap a la façana de migdia. L'edifici està contruït entre mitgeres pel que fa a la banda de l'antiga rectoria. Després, té altres edificis annexats, sense teulada, que han de ser restaurats properament, i dels quals destaca una finestra amb la llinda de pedra d'esmolar, que porta gravada la data "1783". Els brancals i l'ampit motllurat, estan fets amb un sol bloc de pedra d'esmolar vermella.

A la façana principal hi ha vàries obertures, algunes d'elles reformades amb la construcció del restaurant. A la planta baixa, destaca la porta principal feta de pedra. Cal esmentar un barri que actualment té una funció més ornamental que pràctica fet de ferro forjat sense cap soldadura, només a cop de martell. El nom del seu autor es pot llegir a la part alta del barri "A Oliveras 1863". El seu estat de conservació és excel·lent. A la façana principal, just on s'ajunta l'edifici annex, per sobre de les restes de l'antic trull possiblement d'oli, hi ha un rellotge de sol de petites dimensions gravat damunt d'una llosa rectangular, que passa desapercebut, i al qual li manca el gnòmon. Per sota la llosa, gravat en l'argamasa hi ha la data "1891". La pedra utilitzada per als murs estructurals o tancaments és principalment granítica alternant la pedra d'esmolar vermellenca, de mides força reduïdes i seguint les formes que la naturalesa li ha donat. La unió de les peces és amb argamassa, és a dir una barreja de calç, sorra i aigua. No disposa gairebé de pedra carejada o carreus que en ressegueixin les finestres o les portes. El ràfec de la coberta és constituït per una simple volada de maons per suportar les teules.

Història

L'any 999 el vicari del monestir de Sant Cugat del Vallès comprà al compte de Barcelona per una unça d'or el gran alou de Montmajor (actual Farell), que comprenia tota la muntanya des de la falda meridional vora Sentmenat i Palaudàries fins al torrent del castell de Gallifa al nord. S'hi bastí una església de Sant Sebastià anys abans del 1077, data d'una de les primeres notícies documentades que es tenen on se l'anomena "ecclesia sancti Sebastiani de monte maiore". La pertinença tant del lloc com de l'església al cenobi sant cugatenc fou ratificada els anys 1098, 1120 i 1131 mitjançant unes butlles dels papes Urbà II i Calixt II i una escriptura de confirmació de béns del comte Ramon Berenguer III, respectivament. Posteriorment, l'any 1216 el bisbe de Barcelona, confirmava també la donació amb certes reserves a favor de l'església de Caldes; aquesta donació ocasionà plets i discussions i si bé els rectors els nomenava Sant Cugat, sovint l'església de Caldes s'hi oposava con consta que féu el 1305. Sembla però que el 1400 era ja sufragània de Caldes. A causa de la migrades del terme el sosteniment d'un rector era difícil. El 1413 era a càrrec del de Sant Llorenç Savall, ja que en aquell moment l'església de Sant Sebastià només disposava de dos feligresos. Als segles posteriors consta com a parròquia de vegades annexa o encomanada a la de Caldes tot i que alguna vegada havia estat regida pels rectors de Gallifa. Finalment el 1868 fou erigida en parròquia independent i li van ser unides diverses cases de la parròquia de Gallifa de Sant Llorenç i de Caldes. Actualment tot i que no li ha estat llevat el caràcter parroquial torna a ésser en la pràctica una sufragània de Caldes.

Antigament, aquest edifici formava part de la rectoria adossada a l'ermita. A la planta baixa hi havien les corts de les vaques i altre bestiar. En arreglar el menjador gran, va sortir del mig de la sala, part d'un trull, (el qual es pot veure a l'exterior, concretament situat a l'esquerra de la façana) i a la paret del fons, una gran xemeneia que anava de punta a punta de la paret i un forn de pa, del qual actualment no en queda res, només una petita pedra en record de la seva ubicació.

Aquesta casa va ser comprada pel Sr. Josep Antoni Caparrós amb la seva esposa, els quals transformaren la planta baixa en restaurant i el primer pis en habitatge i taller de luthier, ja que el propietari del restaurant és també luthier de professió.

Bibliografia

- ADELL I GISBERT, Joan-Albert. (1986). L'arquitectura romànica. Col·lecció: coneguem Catalunya. Pàgs.75. Els llibres de la frontera, 16. Barcelona.
- BARRAL I ALTET, Xavier. (1984a). Sant Cugat Salou (o del Racó), dins Catalunya Romànica. Fundació Enciclopedia Catalana; volum XI, pàgs. 345. Barcelona.
- GARCIA I CARRERA, R. (1986). Esglésies i Capelles romàniques de Caldes de Montbui, Pàgs.27-30. Editorial Egara. Terrassa.
- GARCIA I PIÑOL, R. (1972). L'art de bizanci a Sant Sebastià de Montmajor, "Muntanya", núm. 660. Butlletí del CEC. Barcelona.
- MAS I DOMÈNECH, J. (1906-1921). Notes històriques del Bisbat de Barcelona. 13 volums. Establiment tipogràfic "La Renaixensa". Barcelona (primera edició 1908).
- MOREU-REY, (1962). Pàg. 207.
- MOREU-REY, (1964). La Rodalia de Caldes de Montbui. Repertori històric de noms de lloc i de noms de persona. Ed. Teide. Barcelona.
- MOREU-REY, (1964). Caldes de Montbui, capital degana del Vallès. Rafael Dalmau editor. Barcelona.
- MOREU-REY, (1964). Sant Sebastià de Montmajor. Impremta Joan Sallent. Sabadell.
- RIUS I SERRA, J. (1945). El cartulario de "Sant Cugat" del Vallès. III volums. Consejo Superior de Investigaciones Científicas, pàg. 290. doc. 343. Barcelona.
- VALL-MASVIDAL, Ramon. (1983). El romànic del Vallès, pàg. 168. Ed. AUSA. Sabadell.
- WHITEHILL, Walter Muir. (1974). L'art romànic a Catalunya, segle XI, pàgs. 48-49. Edicions 62 (primera edició 1941). Barcelona.

